

Vec C-127/24

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

15. február 2024

Vnútroštátny súd:

Bundesgerichtshof

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

8. február 2024

Žalobkyňa a navrhovateľka opravného prostriedku „Revision“:

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

Žalovaná a odporkyňa v konaní o opravnom prostriedku „Revision“:

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim GmbH

BUNDESGERICHTSHOF (SPOLKOVÝ SÚDNY DVOR, NEMECKO)

UZNESENIE

[*omissis*]

Vyhlásené dňa:
8. februára 2024
[*omissis*]

vo veci

GEMA Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte, [*omissis*]

[*omissis*] Berlín,

žalobkyňa a navrhovateľka opravného prostriedku „Revision“,

[*omissis*]

proti

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim gGmbH, [*omissis*]

[*omissis*] Unterschleißheim,

žalovaná a odporkyňa v konaní o opravnom prostriedku „Revision“,

[*omissis*]

Prvý občiansky senát Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, ďalej aj „BGH“)

[*omissis*]

rozhodol:

- I. Konanie sa prerušuje.
- II. Súdnemu dvoru Európskej únie sa predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach týkajúcich sa výkladu článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230):
 1. Predstavujú obyvatelia komerčne prevádzkovaného domova dôchodcov, ktorí majú vo svojich izbách televízne a rozhlasové prípojky a ktorým prevádzkovateľ domova dôchodcov ďalej

sprostredkúva vysielanie prijímané prostredníctvom vlastného satelitného prijímacieho systému súbežne, nezmenene a úplne prostredníctvom svojej káblovej siete, „neurčitý počet potenciálnych adresátov“ v zmysle definície pojmu „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES?

2. Má definícia, ktorú predtým používal Súdny dvor Európskej únie a podľa ktorej klasifikácia ako „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES vyžaduje, že „prenos chráneného diela [sa musí] uskutočniť prostredníctvom špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo v prípade, že taká technológia neexistuje, musí byť dielo sprístupnené ‚novej verejnosti‘, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnil“, stále všeobecnú platnosť, alebo je použitý technologický postup teraz relevantný len v prípadoch, keď dochádza k retransmisii obsahu pôvodne prijatého pozemným, satelitným alebo káblovým spôsobom na otvorený internet?
3. Ide o „novú verejnosť“ v zmysle definície pojmu „verejný prenos“ uvedenej v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ak prevádzkovateľ domova dôchodcov, ktorý koná s cieľom dosiahnuť zisk, ďalej sprostredkúva vysielanie prijaté prostredníctvom vlastného satelitného prijímacieho systému súbežne, nezmenene a úplne prostredníctvom svojej káblovej siete do existujúcich televíznych a rozhlasových prípojk v izbách obyvateľov domova? Je pre toto posúdenie relevantné, či majú obyvatelia možnosť prijímať televízne a rozhlasové vysielanie vo svojich izbách terestriálne, nezávisle od káblového prenosu? Je pre toto posúdenie relevantné aj to, či nositelia práv dostávajú kompenzáciu už za súhlas s pôvodným vysielaním?

Odôvodnenie:

- 1 A. Žalobkyňa je Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte [Spoločnosť pre práva na výkon a mechanické reprodukcie hudobných diel] (GEMA). Spravuje užívacie práva týkajúce sa autorských práv, ktoré jej udelili skladatelia, textári a hudobní vydavatelia.
- 2 Žalovaná prevádzkuje domov dôchodcov a opatrovateľské centrum v meste Dahn, v ktorom je 88 jednolôžkových a 3 dvojlôžkové izby v 4 obytných zónach. Trvalo tu žije 89 seniorov, ktorí potrebujú starostlivosť a ktorým sa okrem ubytovania poskytuje aj komplexná ošetrovateľská starostlivosť a podpora. Okrem opatrovateľskej časti má žalované zariadenie rôzne spoločenské priestory, ako sú jedálne a salóniky.

- 3 Žalovaná prijíma vysielanie (televízne a rozhlasové) v zariadení prostredníctvom vlastného satelitného prijímacieho systému a súbežne, nezmenene a v úplnom rozsahu ich vysielala prostredníctvom svojej káblovej siete do existujúcich prípojok na televíziu a rozhlas v izbách obyvateľov domova. Týmto spôsobom sú všetky izby obyvateľov domova dôchodcov a opatrovateľské izby opatrovateľského centra zabezpečené televíznym a rozhlasovým signálom.
- 4 Žalobkyňa sa domnieva, že retransmisia vysielania žalovanou podlieha licencií a neúspešne požiadala žalovanú o uzavretie licenčnej zmluvy.
- 5 Na návrh žalobkyne Landgericht (Krajinský súd, Nemecko) uložil pod hrozbou bližšie určeného poriadkového opatrenia žalovanej povinnosť, zdržať sa retransmisie vysielaných hudobných umeleckých diel s textom alebo bez textu z repertoáru žalobkyne ako súčasť súbežne vysielaného, nezmeneného a plne ďalej sprostredkovaného programu bez súhlasu žalobkyne prostredníctvom káblovej siete umiestnenej v zariadení prevádzkovanom žalovanou..., najmä zo satelitného prijímacieho systému na prípojky v izbách obyvateľov a opatrovateľských izbách.
- 6 Na základe odvolania žalovanej odvolací súd žalobu zamietol (OLG Zweibrücken [Vyšší krajinský súd Zweibrücken, Nemecko] GRUR 2023, 722). V opravnom prostriedku „Revision“, ktoré odvolací súd pripustil a ktoré žalovaná žiada zamietnuť, sa žalobkyňa ďalej domáha svojho nároku.
- 7 B. Úspech opravného prostriedku „Revision“ závisí od výkladu článku 3 ods.1 smernice 2001/29/ES. Preto je potrebné konanie prerušiť a pred rozhodnutím o opravnom prostriedku „Revision“ požiadať Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa článku 267 ods. 1 písm. b) a ods. 3 ZFEÚ.
- 8 I. Odvolací súd rozhodol, že nárok na súdny príkaz na upustenie od konania uplatnený žalobkyňou neexistuje, pretože nedošlo k verejnému prenosu.
- 9 Hoci ide o prenos, tento prenos nie je verejný, pretože prenos v spornom prípade je obmedzený na ohraničenú skupinu osôb žijúcich v zariadení, ktoré sú – podobne ako členovia spoločenstva vlastníkov bytov – štrukturálne veľmi homogénnou a stabilnou skupinou osôb s pomerne nízkou mierou fluktuácie a u ktorých sa predpokladá, že v zariadení zostanú natrvalo.
- 10 II. Opravný prostriedok „Revision“ žalobkyne proti tomuto posúdeniu bude úspešný, ak odvolací súd nesprávne vychádzal z toho, že káblová retransmisia v spornom prípade nepredstavuje verejný prenos v zmysle § 15 ods. 2 prvej vety a druhej vety bodu 3, § 20, § 20b ods. 1 prvej vety Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (zákon o autorských a príbuzných právach, ďalej len „UrhG“). Žalobkyňa je oprávnená uplatniť nárok na súdny príkaz na zdržanie sa konania (pozri B II 1 nižšie). To, či káblová retransmisia v spornom prípade spĺňa požiadavky na verejný prenos, je potrebné z pohľadu práva Únie objasniť

z viacerých hľadísk. Po prvé je potrebné objasniť, či obyvatelia domova dôchodcov žalovanej predstavujú neurčitý počet potenciálnych adresátov v zmysle definície „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES (pozri B II 2 nižšie). Okrem toho je potrebné objasniť, či sa definícia verejného prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES použitá Súdny dvorom Európskej únie, naďalej uplatňuje všeobecne alebo len na určité prípady prenosu s ohľadom na druh použitej technológie (pozri B II 3 nižšie). Napokon je potrebné objasniť, či obyvatelia domova dôchodcov v situácii danej v spornej veci predstavujú „novú verejnosť“ v zmysle definície „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES (pozri B II 4 nižšie).

- 11 1. Žalobkyňa je oprávnená uplatniť nárok na súdny príkaz na zdržanie sa konania podľa § 97 ods. 1 prvej vety UrhG. Autori, výkonní umelci, vysielajúce organizácie a filmoví producenti majú výlučné právo na káblovú retransmisiu. V prípade nezákonného porušenia ich práva sa môžu domáhať súdneho príkazu na zdržanie sa konania podľa § 97 ods. 1 prvej vety UrhG (k § 97 ods. 2 UrhG pozri rozsudok BGH z 18. júna 2020 – I ZR 171/19, GRUR 2020, 1297 [bod 9 judikatúry] = WRP 2020, 1573 – Prenos vysielania v rekreačnom ubytovaní, s ďalšími odkazmi). Žalobkyňa tento nárok uplatňuje v mene skladateľov a textárov ako autorov.
- 12 2. Najprv je potrebné objasniť, či obyvatelia komerčne prevádzkovaného domova dôchodcov, ktorí majú vo svojich izbách televízne a rozhlasové prípojky a ktorým prevádzkovateľ domova dôchodcov ďalej sprostredkúva vysielanie prijímané prostredníctvom vlastného satelitného prijímacieho systému súbežne, nezmenene a úplne prostredníctvom svojej káblovej siete, predstavujú „neurčitý počet potenciálnych adresátov“ v zmysle definície pojmu „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES (prvá prejudiciálna otázka). Od toho závisí, či odvolací súd správne vychádzal z toho, že príslušné využívanie, o ktoré ide v spore, nepredstavuje verejný prenos v zmysle § 15 ods. 2 prvej vety a druhej vety bodu 3, § 20, § 20b ods. 1 prvej vety UrhG.
- 13 a) Výlučné právo autora na verejný prenos jeho diela (§ 15 ods. 2 prvá veta UrhG) zahŕňa právo na vysielanie (§ 15 ods. 2 druhá veta 2 bod 3 UrhG), t. j. právo na sprístupnenie diela verejnosti prostredníctvom vysielania, ako je zvukové a televízne vysielanie, satelitné vysielanie, káblové vysielanie alebo podobné technické prostriedky (§ 20 UrhG). Právo na vysielanie zahŕňa právo na káblovú retransmisiu podľa § 20b ods. 1 prvej vety UrhG, t. j. právo na retransmisiu vysielaného diela v rámci súbežnej, nezmenenej a úplnej retransmisie programu káblovými systémami alebo mikrovlnou trasou (pozri BGH, GRUR 2020, 1297 [bod 11 judikatúry] – Prenos vysielania v rekreačnom ubytovaní, s ďalšími odkazmi). Právo na káblovú retransmisiu je osobitným prípadom vysielacích práv, a teda osobitným prípadom verejného prenosu. Podľa § 15 ods. 3 prvej vety UrhG je prenos verejný, ak je určený väčšine členov verejnosti. Podľa § 15 ods. 3 druhej vety UrhG verejnosť zahŕňa každého, kto nie je osobnými vzťahmi spojený s osobou, ktorá dielo využíva, alebo s inými osobami, ktorým je dielo sprístupnené, alebo pre ktorých je vnímateľné, v nefyzickej podobe. To isté

platí pre výkonných umelcov, vysielajúce organizácie a filmových producentov, ak majú výhradné právo na káblovú retransmisiu (pozri § 78 ods. 1 bod 2, § 87 ods. 1 bod 1 prvý prípad, § 94 ods. 4, § 95 UrhG).

- 14 b) Predmetné výlučné práva autorov a nositeľov práv vyplývajúce z verejného prenosu ich diel a výkonov prostredníctvom káblovej retransmisie vychádzajú zo smerníc Európskej únie. Pojem verejný prenos sa preto musí definovať v súlade s ustanovením platným pre autorov v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a s ustanovením uplatniteľným na nositeľov práv v článku 8 ods. 1 smernice 2006/115/ES nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (kodifikované znenie) a príslušnou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (pozri BGH, rozsudok zo 17. septembra 2015 – I ZR 228/14, BGHZ 206, 365 [body 30 až 41 judikatúry] – Ramses; rozsudok z 11. januára 2018 – I ZR 85/17, GRUR 2018, 608 [bod 22 judikatúry] – Nemocničné rádio; BGH, GRUR 2020, 1297 [bod 11 judikatúry] – Prenos vysielania v rekreačnom ubytovaní, v každom prípade s ďalšími odkazmi).
- 15 c) Pojem „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES a článku 8 ods. 1 smernice 2006/115/ES má dva základné prvky, a to prenos a verejný charakter tohto prenosu. Tento pojem si ďalej vyžaduje individuálne posúdenie. Na účely takeého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Tieto kritériá sa majú uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu (ustálená judikatúra; pozri len rozsudok Súdneho dvora z 20. apríla 2023 – spojené veci C-775/21 a C-826/21, GRUR 2023, 717 [body 47 a nasl. judikatúry] = WRP 2023, 681 – Blue Air Aviation/ UCMR – ADA a i., s ďalšími odkazmi).
- 16 aa) Odvolací súd správne vychádzal z toho, že retransmisia rozhlasového a televízneho vysielania prostredníctvom distribučného systému do izieb obyvateľov domova dôchodcov a opatrovateľského centra predstavuje prenos.
- 17 (1) Vzhľadom na hlavný cieľ smernice 2001/29/ES, ktorým je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany autorov, je potrebné pojem prenos chápať široko, aby zahŕňal akýkoľvek prenos chránených diel bez ohľadu na použité technické prostriedky alebo postupy. „Prenos“ predpokladá, že používateľ koná s plným vedomím dôsledkov svojho správania – t. j. úmyselne a cielene – s cieľom poskytnúť tretím osobám prístup k chránenému dielu, ktorý by bez jeho konania nemali. Stačí, ak tretie osoby majú prístup k chránenému dielu bez toho, aby bolo relevantné, či ho využijú (BGH, GRUR 2020, 1297 [bod 17 judikatúry] - Prenos vysielania v rekreačnom ubytovaní, s ďalšími odkazmi).
- 18 (2) V súlade s tým sa retransmisia vysielania do izieb obyvateľov domova dôchodcov a opatrovateľského centra prostredníctvom technického zariadenia, akým je distribučný systém, musí klasifikovať ako „prenos“ v zmysle článku 3

- ods. 1 smernice 2001/29/ES a článku 8 ods. 1 smernice 2006/115/ES. Žalovaná pri retransmisii prostredníctvom distribučného systému konala s plným vedomím dôsledkov svojho konania, t. j. vedome a cieľavedome, aby obyvateľom svojho zariadenia poskytla možnosť prístupu k vysielaniu, ktoré by bez jej konania v tejto forme nemali.
- 19 bb) Je potrebné objasniť z hľadiska práva Únie, či odvolací súd správne predpokladal, že v spornom prípade nedošlo k verejnému prenosu.
- 20 (1) Odvolací súd vychádzal z toho, že káblové retransmisie do izieb obyvateľov domova dôchodcov a opatrovateľského centra nepredstavujú verejný prenos. Aj keď 88 jednolôžkových izieb a 3 dvojlôžkové izby spĺňajú kritérium „celkom významného počtu osôb“ formulované v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, obyvatelia zariadenia nie sú, ako sa ďalej vyžaduje, „osobami vo všeobecnosti“. V spornom prípade je prenos obmedzený na „konkrétne osoby“, keďže sa uskutočňuje pre obmedzenú skupinu osôb. Obyvatelia zariadenia sú podobní členom združenia vlastníkov bytov – štrukturálne veľmi homogénna a stabilná skupina osôb s pomerne nízkou mierou fluktuácie, ktorá mala v zariadení zostať natrvalo. Spoločenské miestnosti ponúkali možnosť spoločného stravovania, osobného dialógu a sociálnej interakcie medzi obyvateľmi. Na rozdiel od hotela alebo rehabilitačného strediska, výber domova dôchodcov ako miesta na strávenie poslednej etapy života vytvára medzi obyvateľmi úzke puto. Ponuka krátkodobej a rehabilitačnej starostlivosti zo strany žalovanej nedáva jej zariadeniu rozhodujúci odlišný charakter. Skutočnosť, že žalovaná vykonáva káblovú retransmisiiu na komerčné účely, neodôvodňuje odlišné posúdenie.
- 21 (2) Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa pojem verejnosti vzťahuje len na neurčitý počet potenciálnych adresátov a celkom významný počet osôb.
- 22 O „neurčitý počet potenciálnych adresátov“ ide vtedy, ak je prenos určený osobám vo všeobecnosti, t. j. teda nielen konkrétnym jednotlivcom patriacim k súkromnej skupine (k článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES pozri rozsudok Súdneho dvora z 31. mája 2016 – C-117/15, GRUR 2016, 684 [bod 42 judikatúry] – Reha Training/GEMA; k článku 8 ods. 2 smernice 92/100/EHS [teraz smernica 2006/115/ES] pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. marca 2012 – C-135/10, GRUR 2012, 593 [bod 85 judikatúry] = WRP 2012, 689 – SCF/Del Corso; rozsudok z 15. marca 2012 – C-162/10, GRUR 2012, 597 [bod 34 judikatúry] – PPL/Irsko).
- 23 Kritérium „celkom významný počet osôb“ znamená, že pojem verejnosti je splnený len vtedy, ak je prekročená určitá určitú prahová hodnota *de minimis* a vylučuje skupinu dotknutých osôb, ktorá je veľmi malá, či dokonca zanedbateľná. Na určenie tohto počtu osôb treba zohľadniť kumulatívny účinok vyplývajúci zo sprístupnenia diel potenciálnym adresátom. Pritom je potrebné určiť, koľko osôb má paralelne a postupne prístup k tomu istému dielu (pozri rozsudok Súdneho dvora, GRUR 2016, 684 [body 40 až 44 judikatúry] – Reha

Training/GEMA; rozsudok Súdneho dvora, GRUR 2023, 717 [bod 54 judikatúry] – Blue Air Aviation/UCMR – ADA a i., v oboch prípadoch s ďalšími odkazmi).

- 24 (3) Odvolací súd správne vychádzal z toho, že počet obyvateľov v 88 jednolôžkových a 3 dvojlôžkových izbách, ktoré poskytuje žalovaná, spĺňa kritérium „celkom významného počtu osôb“. S týmto posúdením sa súd rozhodujúci o opravnom prostriedku „Revision“ stotožnil; v tomto ohľade nie je zjavné žiadne nesprávne právne posúdenie.
- 25 (4) V zmysle práva Únie je potrebné objasniť, či odvolací súd správne predpokladal, že v spornom prípade sa prenos neuskutočnil pre neurčitý počet potenciálnych adresátov v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ale bol obmedzený na konkrétnych jednotlivcov patriacich do súkromnej skupiny.
- 26 (a) Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že hostia hotela, ktorého prevádzkovateľ zriadi vo svojich izbách televízne a/alebo rozhlasové prijímače, do ktorých vysiela signál, predstavujú neurčitý počet potenciálnych prijímateľov plnenia, pretože prístup týchto hostí k službám hotela je v zásade založený na osobnom rozhodnutí každého jednotlivého host'a a je obmedzený len prijímacou kapacitou daného hotela, takže v takomto príkladnom prípade ide o „osoby vo všeobecnosti“ (rozsudok Súdneho dvora EÚ GRUR 2012, 597 [bod 41 judikatúry] – PPL/Írsko). Súdny dvor rozhodol v rovnakom zmysle aj v prípade pacientov rehabilitačného centra (Súdny dvor, GRUR 2016, 684 [bod 57 judikatúry] – Reha Training/GEMA; v prípade pacientov nemocnice aj BGH, GRUR 2018, 608 [bod 34 a nasl. judikatúry] – Nemocničné rádio). Vo všetkých týchto prípadoch je prístup k príslušným ponúkaným službám vo všeobecnosti založený na osobnom rozhodnutí každého jednotlivého host'a, pre ktorého ponuka prichádza do úvahy, a je obmedzený len kapacitou daného zariadenia.
- 27 Na druhej strane Súdny dvor Európskej únie nepovažoval pacientov zubného lekára, ktorým v čakárni hrá hudba v pozadí, za „osoby vo všeobecnosti“, pretože ide o skupinu osôb, tvoria skupinu osôb, ktorej zloženie je vo veľkej miere stále, a predstavujú tak určitú skupinu možných adresátov, pričom ostatné osoby v zásade nemajú prístup k starostlivosti poskytovanej týmto zubným lekárom (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, GRUR 2012, 593 [bod 95 judikatúry] – SCF/Del Corso). Prenos jasne vymedzenej a uzavretej skupine osôb, ktoré vykonávajú funkcie vo verejnom záujme v rámci súdu, sa neuskutočňuje neurčitému počtu potenciálnych adresátov, ale jednotlivým členom určitého odborného personálu. (k článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES pozri rozsudok Súdneho dvora z 28. októbra 2020 – C-637/19, GRUR 2020, 1295 [bod 28 a nasl. judikatúry] = WRP 2021, 27 – By [Fotografický dôkaz]).
- 28 (b) Je potrebné objasniť, či samotná skutočnosť, že podľa zistení odvolacieho súdu je skupina obyvateľov zariadenia štrukturálne veľmi homogénna a má pomerne nízku mieru fluktuácie, odôvodňuje predpoklad, že prenos sa uskutočňuje len „konkrétnym osobám“, a nie „osobám vo všeobecnosti“. Podľa názoru senátu treba na túto otázku odpovedať záporne, pretože prístup k službám

domova dôchodcov je v zásade otvorený pre všetky osoby, pre ktoré táto ponuka prichádza do úvahy, a je obmedzený len prijímacou kapacitou domova.

- 29 Na rozdiel od názoru odvolacieho súdu samotná možnosť obyvateľov spoločne sa stravovať, stretávať sa a komunikovať neodôvodňuje predpoklad, že obyvatelia sú navzájom úzko prepojení. V každom prípade sa pri posudzovaní, ktoré treba vykonať, osobné puto vznikajúce medzi jednotlivými obyvateľmi v dôsledku využitia tejto možnosti pravdepodobne ukáže byť len (vítaným) vedľajším účinkom využívania pobytových, opatrovateľských a ošetrovateľských služieb žalovanej, bez toho, aby sa – ako sa vyžaduje (pozri Súdny dvor, GRUR 2016, 684 [bod 57 judikatúry] – Reha Training/GEMA) – celok obyvateľov stal „súkromnou skupinou“ (pozri KG [Vyšší krajský súd Berlín], rozhodnutie z 10. júna 2020 – 24 U 164/19, [bod 26 judikatúry]; OLG Dresden [Vyšší krajský súd, Drážďany], GRUR-RR 2023, 149 [bod 26 judikatúry]).
- 30 Podľa názoru senátu odporkyňou v konaní o opravnom prostriedku „Revision“ uvádzané verejnoprávne ustanovenia, ktoré zohľadňujú skutočnosť, že obyvatelia zariadenia opatrovateľskej služby potrebujú osobitnú ochranu a pomoc, nemajú vplyv na autorskoprávnu kvalifikáciu káblovej retransmisie slúžiacej na zabezpečenie príjmu vysielania pre obyvateľov. V tejto súvislosti odporkyňa v konaní o opravnom prostriedku „Revision“ poukazuje na spolkovú úpravu zákona o domovoch, ktorý podľa § 2 ods. 1 bodu 1 slúži na ochranu dôstojnosti, záujmov a potrieb obyvateľov domovov a v § 10 ustanovuje vytvorenie poradného zboru domova, ktorý zastupuje ich záujmy. Okrem toho sa odpoveď na opravný prostriedok „Revision“ odvoláva na zákon spolkovej krajiny Porýnie-Falcko Landesgesetz über Wohnformen und Teilhabe (krajský zákon o formách bývania a účasti, LWTG RP), ktorý podľa § 1 ods. 1 slúži na ochranu, rešpektovanie a podporu starších ľudí, plnoletých osôb so zdravotným postihnutím a plnoletých osôb vyžadujúcich opateru a v § 1 ods. 1 bode 4 stanovuje, že tieto cieľové skupiny musia byť posilnené v účasti na živote v spoločnosti a v spolupráci v zariadení, v ktorom žijú.
- 31 3. Pokiaľ ide o ďalšie podmienky požadované Súdnym dvorom Európskej únie pre verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, je potrebné objasniť, či doteraz používaná definícia Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorej sa na klasifikáciu ako „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES vyžaduje, že sa musí „prenos chráneného diela uskutočniť prostredníctvom špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo v prípade, že taká technológia neexistuje, musí byť dielo sprístupnené ‚novej verejnosti‘, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnil“, má naďalej všeobecnú platnosť, alebo či je použitá technológia teraz relevantná len v prípadoch, keď dochádza k retransmisii obsahu pôvodne prijatého terestriálne, satelitom alebo káblom na otvorený internet (druhá prejudiciálna otázka).
- 32 a) Na to, aby bolo chránené dielo kvalifikované ako „verejný prenos“, Súdny dvor Európskej únie vyžadoval, aby sa prenos chráneného diela uskutočnil

- prostredníctvom špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo v prípade, že taká technológia neexistuje, musí byť dielo sprístupnené „novej verejnosti“, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnil (rozsudok Súdneho dvora zo 7. augusta 2018 – C-161/17, GRUR 2018, 911 [bod 4 judikatúry] = WRP 2018, 1052 – Land Nordrhein-Westfalen/Renckhoff, s ďalšími odkazmi). Ak následný prenos prebieha pri použití špecifickej technológie, ktorá je odlišná od pôvodného prenosu, nie je potrebné skúmať, či ide o prenos diela pre novú verejnosť; v takom prípade sa bez ďalšieho na prenos vyžaduje súhlas autora (pozri Súdny dvor, rozsudok zo 7. marca 2013 – C-607/11, GRUR 2013, 500 [body 24 až 26 judikatúry] = WRP 2013 18 ITV Broadcasting/TVC; uznesenie z 21. októbra 2014 – C-348/13, GRUR 2014, 1196 [bod 14 judikatúry] = WRP 2014, 1441 – BestWater International).
- 33 Súdny dvor Európskej únie však nepovažoval súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania tuzemskej vysielajúcej organizácie prostredníctvom káblov v tuzemsku za podliehajúci povoleniu bez zohľadnenia technického procesu, ktorý sa líši od pôvodného oznámenia, pretože nejde o „novú verejnosť“ (rozsudok Súdneho dvora zo 16. marca 2017 – C-138/16, GRUR 2017, 510 [body 26 až 30 judikatúry] = WRP 2017, 682 – AKM). Podľa vyjadrenia sudcu spravodajcu v konaní „AKM“ by sa v danom prípade nemal uplatniť tzv. „technický“ aspekt (Malenovský, *medien und recht* 3/18 – príloha, s. 14, 17 a nasl.).
- 34 Taktiež pri skúmaní verejného prenosu voči hosťom v hoteloch (rozsudok Súdneho dvora zo 7. decembra 2006 – C-306/05, Zb. 2006, I-11519 = GRUR 2007, 225 [body 37 až 47 judikatúry] – SGAE/Rafael) a v pohostinstvách (rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 2011 – spojené veci C-403/08 a C-29/08, Zb. 2011, I-09083 = GRUR 2012,156 [body 197 až 199 judikatúry] – Football Association Premier League a Murphy) a pacientov v kúpeľných zariadeniach (rozsudok Súdneho dvora z 27. februára 2014 – C-351/12, GRUR 2014, 473 [bod 27 až 33 judikatúry] = WRP 2014, 418 OSA/Léčebné lázně) a rehabilitačných zariadeniach (rozsudok Súdneho dvora, GRUR 2016, 684 [body 57 až 62 judikatúry] – Reha Training/GEMA), Súdny dvor Európskej únie skúmal len charakteristiku „novej verejnosti“ bez zohľadnenia technického postupu.
- 35 b) V spornej veci ide o špecifickú technológiu v zmysle judikatúry Súdneho dvora, pretože podľa zistení odvolacieho súdu žalovaná prijíma vysielanie prostredníctvom satelitného prijímacieho systému a zaraďuje ich do svojej káblovej siete (pozri rozsudky Súdneho dvora, GRUR 2013, 500 [bod 26 judikatúry] – ITV Broadcasting/TVC; GRUR2017, 510 [bod 26 judikatúry] – AKM). V súlade s rozhodnutím „AKM“ však technický aspekt nemusí byť relevantný, ak je úloha toho, kto vykonáva retransmisiu obmedzená na jednoduchú súbežnú, úplnú a nezmenenú retransmisiu terestriálneho signálu prostredníctvom káblov (pozri Malenovský, *medien und recht* 3/18 – príloha, s. 14, 17 a nasl.). Podľa jedného z výkladov vyjadrených v literatúre špecifická

technológia odôvodňuje predpoklad verejného prenosu len v prípadoch, keď dochádza k retransmisii obsahu pôvodne prijatého terestriálne, satelitom alebo káblom na otvorený internet, pretože len online použitie je vždy samostatným druhom prenosu podliehajúcim povoleniu (pozri Peukert, ZUM 2017, 881, 887 až 890 [pod písm. e]).

- 36 4. Napokon, pokiaľ ide o ďalšie podmienky verejného prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ktoré požaduje Súdny dvor Európskej únie, je potrebné objasniť, či ide o „novú verejnosť“ v zmysle definície „verejného prenosu“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ak prevádzkovateľ domova dôchodcov, ktorý koná s cieľom dosiahnuť zisk, ďalej sprostredkúva vysielanie prijaté prostredníctvom vlastného satelitného systému súběžne, nezmenene a v plnom rozsahu prostredníctvom svojej káblovej siete do existujúcich prípojk na televíziu a rozhlas v izbách obyvateľov domova. V tejto súvislosti vzniká aj otázka, či je pre toto posúdenie relevantné, či obyvatelia majú možnosť prijímať televízne a rozhlasové vysielanie vo svojich izbách terestriálne nezávisle od kábloвого prenosu a či nositelia práv už dostávajú odmenu za súhlas s pôvodným prenosom (tretia prejudiciálna otázka).
- 37 a) Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je „novou verejnosťou“ v zmysle definície verejného prenosu podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES taká verejnosť, ktorú nositeľ autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnil (rozsudok Súdneho dvora, GRUR 2018, 911 [bod 24 judikatúry] – Land Nordrhein-Westfalen/Renckhoff, s ďalšími odkazmi). Podľa Súdneho dvora autor, ktorý autorizuje vysielanie svojho diela rozhlasom alebo televíziou, vo všeobecnosti považuje za verejnosť len majiteľov prijímačov, ktorí prijímajú vysielanie jednotlivo alebo v súkromnom či rodinnom kruhu. Majiteľ prijímača, ktorý – podobne ako prevádzkovateľ hotela alebo majiteľ pohostinstva v konaní pred Súdny dvorom – umožní ďalšej verejnosti počúvať alebo sledovať dielo, potom prenáša dielo pre novú verejnosť (pozri Súdny dvor, GRUR 2007, 225 [bod 41 a nasl. judikatúry] SGAE/Rafael; GRUR 2012, 156 body 197 až 199 – Football Association Premier League a Murphy; pozri tiež BGH, rozhodnutie zo 16. augusta 2012 I ZR 44/10, GRUR 2012, 1136 [bod 18 judikatúry] = WRP 2012,1402 – Širokopásmový kábel).
- 38 Súdny dvor Európskej únie ďalej rozhodol, že komerčná povaha šírenia chráneného diela nie je rozhodujúca pre kvalifikáciu takéhoto šírenia ako „verejný prenos“ (pozri rozsudok Súdneho dvora, GRUR 2013, 500 [bod 43 judikatúry] – ITV Broadcasting/TVC), nie je na tento účel – okrem iného pre určenie možnej kompenzácie za toto šírenie – avšak ani irelevantná (pozri Súdny dvor, GRUR 2012, 156 [bod 204 judikatúry] – Football Association Premier League a Murphy; GRUR 2016, 684 [bod 49 judikatúry] – Reha Training/GEMA).
- 39 b) V spornej veci je preto potrebné objasniť, či obyvatelia domova dôchodcov žalovanej predstavujú „novú verejnosť“, pretože prijímajú televízne a rozhlasové vysielanie vo svojich izbách, teda jednotlivo alebo v súkromnom či rodinnom kruhu, a žalovaná, ktorá je inou spoločnosťou ako pôvodná vysielajúca

organizácia, sprístupňuje obyvateľom vysielací signál v rámci prevádzky domova dôchodcov na komerčné účely.

- 40 Podľa názoru senátu otázka, či obyvatelia domova dôchodcov prijímajú vysielanie vo svojich izbách jednotlivo alebo v súkromnom či rodinnom kruhu v zmysle judikatúry Súdneho dvora, vzniká aj vtedy, ak obyvatelia domova nepatria do súkromnej skupiny v zmysle judikatúry Súdneho dvora (pozri bod 19 a nasl. vyššie).
- 41 Keďže žalovaná tvrdila, že obyvatelia majú možnosť prijímať televízne a rozhlasové vysielanie vo svojich izbách terestriálne, nezávisle od káblovej retransmisie, je ďalej potrebné objasniť, či táto okolnosť má vplyv na právne posúdenie, pretože v tomto ohľade môže byť potrebné doplniť zistenia.
- 42 Je tiež potrebné objasniť, či je pre toto posúdenie relevantné, či nositelia práv už dostávajú kompenzáciu za súhlas s pôvodným vysielaním. To sa vzťahuje na nositeľov práv, ktorí dostávajú kompenzáciu od pôvodných vysielateľov za licenciu na vysielanie (pozri Loewenheim/Flehsig, „Handbuch des Urheberrechts“ [Príručka autorského práva], 3. vydanie, § 47 bod 31), ale nie na vysielajúce organizácie, ktoré pôvodné vysielanie samy uskutočňujú, pre ktorých súvisiace práva môžu členské štáty poskytnúť širšiu ochranu, pokiaľ ide o verejné vysielanie a prenos v súlade s odôvodnením 16 smernice 2006/115/ES. V tomto ohľade by posúdenie „novej verejnosti“ v prípade nositeľov práv, ktorí už dostávajú kompenzáciu za pôvodné vysielanie, mohlo s väčšou pravdepodobnosťou zahŕňať obyvateľov domova dôchodcov medzi verejnosť, ktorú mali nositelia práv na mysli pri udeľovaní súhlasu so zverejnením, než v prípade vysielacích organizácií, ktoré ešte nedostali kompenzáciu za pôvodné vysielanie a u ktorých by mohla „nová verejnosť“ prichádzať do úvahy v prípade retransmisie na účely zisku iným podnikom.

[omissis]